

Melanchton vidio da se njoj (crkvi) sprema crna budućnost. Ako ima crkva da se spasi morao bi sam Bog da napusti logiku uzroka i sredstava i da jednim čudom izrugna planove ljudi«. ³⁶⁾ Melanchton, koji je mnogo držao do snova, sanjao je jedamput, da je pošao za dvorskim pravnicima, i tako došao u neki uski hodnik i tamo tako opasno pao, da je malo falilo, pa da se sruši u dubok šanac, i jedva se otuda izvukao«. ³⁷⁾

Koliko je jasniji i jači Vlačićev duh od čitavog tog učenog sujevjerja Melanchtonovog. Vlačić se smije tim krivim proročanstvima iz Wittenberga, ruga se snovima učitelja Melanchtona. Pa taj san Filipov, kaže Vlačić, pokazuje jasno, da je Melanchton morao da postupi drukčije nego što je postupio, a ne da se povodi za dvorskim pravnicima.

Ipak je Melanchton dao o zakonu o interimu (augsburškom) pismeno, u cjelini pozitivno mišljenje. U tome svome mišljenju on govori, odmah u početku, kako je za mir, protiv borbe i želi da se stvar pomirljivo riješi. On nalazi sasvim opravdano da car radi na pomirenju i sporazumu crkava. U tome sporazumu treba razlikovati potrebne i nepotrebne stvari. Krizma i pomast su stvari o kojima nije potrebno svađati se. Misa se opet može zavesti, strogi red primiti. On je pomirljiv, drugi će kaže Melanchton, biti manje pomirljiv od njega. Saski dvor je bio sasvim zadovoljan Melanchtonovim mišljenjem. Prvi savjetnik knežev dobio je dapače posebno pismo od Melanchtona. To pismo Melanchtonovo Karlovitzu (Karlstadtu), bilo je brzo objavljeno u cijeloj Njemačkoj, čak i po svoj Evropi. Ovo Melanchtonovo pismo nošeno je naokolo kao monstranca, kaže Vlačić. Katolici su ga čitali sa velikim veseljem, pro-

³⁶⁾ *Hermann Rossel*, Melanchton und Interim, u spomenutoj knjizi Twestena, str. 114—115.

³⁷⁾ *Flacius*, Apologia, citirano mjesto, str. 61.